

La CUP al cor de la bèstia

«La seva sola presència segur que sacsejarà la vida de la vella política espanyola i condicionarà la de la política catalana, i aquesta sempre és una bona notícia»

Ja començava a ser una tradició, sempre que s'apropaven les eleccions generals, debatre i especular sobre si la CUP es presentaria o no. I sí, he de reconèixer que aquesta vegada vaig celebrar que la CUP hagués decidit fer el pas i immediatament, així com una aparició, vaig recordar allò que deia el gran Manuel de Pedrolo: "Si ens en volem sortir, cal que alcem la veu".

Penso que aquesta vegada calia que la CUP alcés la veu davant d'aquells que defensaven invertir Pedro Sánchez, al preu que fos, a canvi de res (o com a mínim res que ERC hagi volgut explicar-nos) i dels altres com En Comú Podem i Podem que havien deixat molt clar durant les negociacions per formar govern que el cas català no seria un problema ni allò que faria perillar l'acord entre ells i el PSOE, disposats a assumir fins i tot un nou 155 si feia falta.

I és que han passat moltes coses des de les darreres eleccions fallides de l'Estat. Hem conegut les sentències venjatives del Suprem i hem tornat a constatar com aquest poble nostre mai no falla en la lluita contra les injustícies i per la defensa dels drets democràtics: des del Tsunami Democràtic ocupant l'aeroport, fins el bloqueig de la Jonquera, les marxades que paralyzaven carreteres, pobles i ciutats, la vaga general i una generació de joves que s'ha alçat contra les injustícies responent a la repressió de l'Estat posant-hi el cos i defensant el dret a la protesta per tots els mitjans, però sobretot deixant clar que estan disposats a lluitar sense por per construir-se aquest futur digne que ningú no els regalarà.

Hem tornat a veure, doncs, un poble determinat dempeus, però també hem comprovat fins a quin punt l'estat espanyol encara controla i condiona la vida política catalana. Hem hagut de suportar les investides de la violència policial de la Policia Nacional espanyola i dels Mossos d'Esquadra en uns dispositius coordinats que, mentre permetien passejar lliurement a centenars de nazis pels carrers de Barcelona, deixaven desenes d'imatges terribles contra manifestants.

Unes pràctiques policials que en tot moment han estat assumides pel conseller Buch i per tot el Govern de la Generalitat sense que aquí no hi hagi hagut cap dimissió ni autocrítica sinó només l'anunci d'una investigació interna. És a dir, violència policial tolerada per ERC i JxCat precisament contra la multitud de persones que es rebel·laven contra unes sentències injustes i tornaven a situar la independència i el dret d'autodeterminació al centre. Sorprenents van ser les declaracions de Rufián afirmant que tan piròmans eren Cayetana, Arrimadas, Rivera i Josep Borrell com els joves que es defensaven a Plaça Urquinaona i Via Laietana.

És enmig d'aquest context excepcional que penso que la CUP havia d'alçar la veu, perquè, encara que molts partits polítics afirmen que ells defensen el dret d'autodeterminació, cal analitzar la seva acció política quotidiana i distingir les diverses maneres que proposen d'arribar-hi o d'exercir-lo. El que diferencia la CUP de la resta de partits, o com a mínim m'ho sembla a mi, és que mentre la resta encara confien en menor o major mesura que el govern espanyol s'asseurà a negociar una solució política pel conflicte català, la CUP afirma que no s'hi asseuran mai si no s'hi veuen obligats i que, per tant, l'estat espanyol no forma part de la solució sinó que és el problema.

Mentre ERC proposa eixamplar la base per estar preparats pel proper embat (que no sabem quan serà), els comuns demanen deixar sortir els presos polítics per obrir un diàleg sincer amb l'Estat o JxCat, en boca de Torra, denuncia que Pedro Sánchez no respon al telèfon i que, per tant, no hi ha cap diàleg obert entre els governs català i espanyol, la CUP ha arribat a la conclusió que només una forta mobilització al carrer, assumida per tothom, i acompanyada d'unilateralitat i desobediència institucional forçaran l'Estat, ja no a negociar, sinó a assumir aquesta resolució

democràtica del conflicte i dur-la a la pràctica.

Mentre que, per la majoria de partits catalans, totes les accions i mobilitzacions estan centrades a obrir aquesta taula de negociació (el fet que es constitueixi no vol dir que s'assumeixin cap de les nostres reivindicacions), la CUP denuncia el relat trampa i proposa un full de ruta unitari fet des de i per Catalunya que precisament obligui l'estat espanyol a assumir el dret d'autodeterminació, d'aquí el lema "Ingovernables". I en aquest sentit, no poden ser més clares i donar-los més la raó les declaracions dels darrers dies de Pedro Sánchez afirmant que, encara que l'independentisme sigui majoritari i superi el 50%, no canviarà res perquè el PSOE mai no reconeixerà el dret d'autodeterminació de Catalunya.

Per tant, m'agrada que la CUP hagi decidit alçar la veu i anar al cor de la bèstia perquè trobo que era molt necessària una força política que no anés a Madrid a mirar de convèncer els poders de l'Estat i el govern de torn, sinó a defensar amb el cap ben alt el desafiament i els embats que hem obert i mantenim des de Catalunya.

M'agrada que la CUP hagi decidit alçar la veu i anar al cor de la bèstia a dir-los que, fins que no hi hagi una resolució democràtica d'aquest conflicte, i això inclou l'amnistia de tots i totes les preses polítiques, Catalunya serà ingovernable. Que no es pensin que hi haurà normalitat democràtica ni pau social, que no creguin que podran tornar a enganyar aquest poble amb oferiments de diàleg buit o amb reformes constitucionals caduques. Em tranquil·litza saber que com a mínim hi haurà una veu que desemmascararà el trilerisme de l'Estat i les seves maniobres, denunciant que són una fal·làcia, lluny de bonismes o lliberisme.

M'agrada que la CUP hagi decidit anar al cor de la bèstia perquè m'alegrarà veure'ls alçar la veu i dir desacomplexadament que la monarquia espanyola, hereva del franquisme, porta anys i panys robant al poble, que el PP és el partit més corrupte d'Europa encara que a hores d'ara no hagin pogut descobrir qui és "M.Rajoy", que el PSOE de la cal viva i el terrorisme d'estat tampoc no s'ha lliurat de la corrupció perquè la falla no són quatre pomes podrides sinó el règim polític al qual ens obliguen a viure i que això que diuen defensar tant és un estat en fallida immers en una crisi de règim brutal (democràtica, econòmica, territorial, ètica). M'agradarà veure la CUP, amb llums i taquígrafs, obrint portes i finestres per ventilar la corrupció com ja va fer a Catalunya destapant tots els entramats de Convergència i Unió i altri.

Tinc ganes de veure les cares d'indignació dels poders de l'Estat quan tot això passi.

I escoltar la CUP des del cor de la bèstia denunciar amb fermesa les polítiques neoliberals que pocs qüestionen, que alguns/es fins i tot volen vendre'ns com grans acords de les esquerres, però que ens condemnen a viure precàriament. Una veu que els miri als ulls i els digui que, mentre sembla que la Constitució és sagrada i intocable, la van reformar de forma urgent per tal d'acatar les imposicions de la Troika i regalar-los aquesta sobirania nacional que tant diuen estar disposats a tot per defensar. Condemnant així a milions de persones a la pobresa mentre assumien les polítiques d'austeritat i el rescat bancari.

M'agrada que la CUP hagi decidit endinsar-se al cor de la bèstia perquè n'estic segur que des d'allà serà més fàcil teixir una aliança indestructible amb la resta de pobles per tombar aquest règim del 78 corcat, tal com diu la cançó, estirant fort els uns per aquí i els altres per allà. Cadascú des de les seves realitats però junts en aquest mateix objectiu. Perquè és evident que no cal que Catalunya demani perdó ni permís a ningú per ser lliures, però també és cert que amb una aliança forta amb la resta de pobles aquesta llibertat està més a prop, o com a mínim obtindrà les complicitats que de ben segur necessitarem.

Així que m'agradarà veure la CUP amb un peu a dins del Congrés i mil braços a fora generant aquesta aliança i donant suport a les lluites laborals, socials i populars, colze a colze amb el Madrid rebel, amb els jornaleros andalusos que lluiten contra *señoritos y duquesas*, amb l'Astúries insurgent i la Galícia que no es conforma. M'agradarà veure la CUP en els barris que

cremen de dignitat, aturant desnonaments, denunciant el racisme institucional i la violència de la llei d'estrangeria o plantant cara a l'extrema dreta que cada dia avança més; somrient amb l'Euskal Herria més indomable i compartint la dignitat de la Castella comunera.

M'agradarà veure com s'ensorren aquelles argumentacions tan reduccionistes de l'esquerra espanyola que han afirmat i afirmen que la demanda democràtica de milions de catalans és un conflicte d'interessos entre elits, o que el conflicte català és identitari. M'agradarà veure les seves cares quan la CUP calli i cedeixi la seva veu a totes aquelles persones que sistemàticament han estat silenciades, ignorades o menyspreades, perquè mai no han comptat per ningú i violentaven massa la comoditat i el *bonrotllisme* general dels passadissos del Congrés, també d'aquells partits que diuen ser d'esquerra.

Fa uns quants anys, la CUP, nascuda en el municipalisme, va irrompre al Parlament per sorpresa de tothom i crec que no és exagerat reconèixer que des de llavors la política catalana no ha tornat a ser la mateixa. Ara, han decidit presentar-se a les eleccions generals d'aquest 10-N i penso que tot l'independentisme i la gent d'esquerres haurien d'alegrar-se'n. Perquè en els moments excepcionals en els que vivim era imprescindible que com a mínim una part de l'independentisme i el sobiranisme pogués veure's representada per una força política que deixés clar que el seu objectiu no és garantir cap tipus de governabilitat sinó dur el conflicte polític català a l'epicentre del poder estatal.

Una força política que no deixi que es tanqui per dalt, en un pacte de despatxos, allò que la majoria hem obert per baix i hem defensat als carrers (des d'aquelles llunyanes consultes fins a l'1 d'octubre i al rebuig de les sentències). Una força que, de ben segur, la seva acció política farà embogir als constitucionalistes i estressarà les esquerres i a més d'un partit català. N'estic segur, per això va alegrar-me saber que la CUP havia decidit plantar-se al bell mig del cor de la bèstia, i més ara que sembla que això, entre altres motius, ha mobilitzat a cert electorat i les enquestes, que sempre cal posar en dubte, pronostiquen que per primera vegada en unes eleccions generals hi podria haver majoria independentista a Catalunya.

Les enquestes també donen per fet que la gent ingovernable de la CUP entrarà amb força al Congrés dels Diputats, falta saber si amb grup propi o no, cosa que els donaria un impacte encara més demolidor. Sigui com sigui, però, la seva sola presència segur que sacsejarà la vida de la vella política espanyola i condicionarà la de la política catalana, i aquesta sempre és una bona notícia, sobretot perquè la resta de la pel·lícula ja l'hem vist i malauradament sabem com acaba...